

Poutník

OBČASNÍK BRNĚNSKÝCH

110
UNITÁŘŮ

11

Vodňák 21. 1. - 19. 2.

Šest barev duhy poutník v očích má
a sedmou stále hledá.

Jen upřímná pouť ke Světlu
mu k šesti sedmou přidá.

Závoj mámení když dodoutnal,
ze Zdroje Pravdy srdce pije,

ten poutník, který Cestou nezklamal,
sedmerou barvou lásky žije.

Jarmila Plotěná

ÚVAHA NA KONCI ROKU

Štědrý den a konec roku by si měl člověk zasloužit. Štědrovečerní tajemství je společné všem mysteriím - když do nich člověk nevnese alespoň malou hřivnu z vlastní iniciativy, nic také v nich nenalezne. Tou malou hřivnou je například víra, určitý druh oběti, nebo jen otevřené a žíznící srdce.

V mysteriích se od věků čekající Božství setkává s voláním, touhou a nadějí člověka: „Tlučte a bude vám otevřeno“. Pokud ovšem není první impuls z lidské strany a jen se očekávají božské dary - nemohou přijít.

Bůh je Kdo odpovídá, ale je třeba se tázat a skutečně čekat odpověď, i když za našimi otázkami přebývá zase ON.

Zatímco poslední den v roce představuje spíš světské účtování, je Štědrý den určen pro účtování duchovní. Je takový, jaký byl celý rok a představuje nás sami sobě. Rok povrchně spotřebitelsky prožitý zanechá zase jen po štědrovečerní hostině dojedeno a dopito - zkonsumováno bez nalezení Toho co přináší Pokoj.

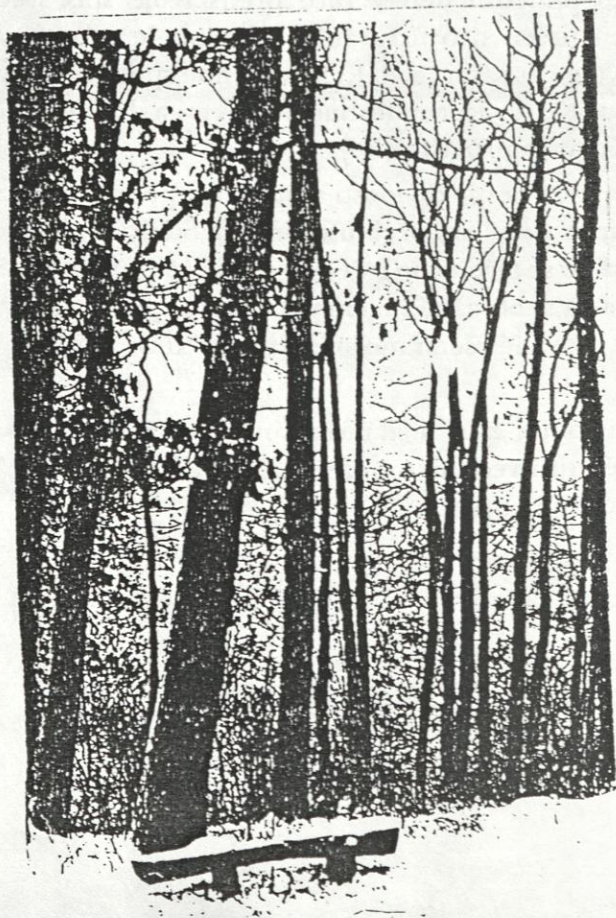
Ovšem pocit nespokojenosti a marnosti podprahově zůstává, i když je slovy popírán a všelijak přehlušován. Na Štědrý večer člověk nachází jen a jen to, na co se táže nebo o čem si myslí, že po tom touží. Tak kdo hledá jen neurčité a neobsažené „tajemno“, nalezne je v tzv. kouzlu vánoc v hojně míře podporované všemi možnými prostředky: hudbou, reklamou, filmy, TV...

Ale jen tomu, kdo hledá Poznání, touží se měnit k lepšímu, hledá sebestroměňující vedení, tomu se Štědrý den otevře. Je v jeho mysteriu, není jen konzumentem.

Jarmila Plotěná
ZIMNÍ ZASTAVENÍ

Svět zjhl jinovatkou,
krajinou mrazí bílý třpyt,
v jehličkách obalený strom
něžný a plachý
jenom zazvonit.

Svět zjhl jinovatkou,
každý strom má dívčí tvář,
svět zjhl jinovatkou
i nejmenší ze všech stébel
objímá bílá svatozář.

Bohumil Houser

Trojí zvonění

Prudké zazvonění prořízlo noční ticho. Ozvalo se dlouze od domovních dveří a připomnělo Heleně sjřenu, končící letecký poplach. Nechtělo se jí vstávat. Cítila se velmi unavena. V duchu si přála, aby návštěvník nezazvonil po druhé, ale neznámý byl neodbytný. Druhé zazvonění bylo kratší, ale ostré jako břitva. Cítila, jak prudce jí buší srdce. Ne, to opravdu není možné - že by Honza? Vždyť je v Košicích a vrátí se až zítra k večeru. V hlavě jí hučelo, myšlenka stíhala myšlenku. Neklidně se obrátila, zahledla se na Janu. Dcera však klidně spala. Mládí má klidný spánek, pomyslela si. V tom se však ozvalo zvonění potřetí! Kolotoč jejích myšlenek se zrychloval. Podívala se na budíček. Půl jedné v noci! Kdo by to mohl být? Vstala, hodila na sebe župan a pospíchala otevřít. U dveří stáli dva muži. „Dobrá večer! Potřebujeme mluvit s inženýrem Novákem! Jste jeho manželka?“ „Manžel není doma“ - odpověděla nepřítomně - „je na služební cestě - co mu chcete tak pozdě v noci?“

„Musíme s ním mluvit, vlastně - máme na něho od prokurátora zatykač pro nedovolené finanční manipulace!“

Starší muž se jí snažil vnutit svůj služební průkaz. Mávla jen odmítavě rukou. „To nemyslíte vážně?“ - ohradila se.

„Bud'te tak laskavá a doprovod'te mě!“ - řekl starší, zatím co mladší muž si zapálil cigaretu a zůstal u venkovních dveří. Prošla s neznámým pomalu celým bytem. Mlčky si vše pečlivě prohlížel, ale byl taktní a ničeho se nedotkl. Vrátili se k mladšímu muži hlídkujícímu u dveří. Muži spolu tiše rozmlouvali. Pak zdvořile pozdravili a rychle odešli. Zamkla dveře a vrátila se do ložnice. V rohu na gauči tiše oddechovala Jana.

„To je strašné, to je příšerné - Honza jako defraudant! Vždyť je inženýr a v opráči nepřijde s penězi do styku; a proč by to dělal? Vždyť jí odevzdává celou výplatu, nekouří, nepije - prostě bílá vrána v celém ústavu. To je strašné, až se vrátí, jistě ho zatknou! Bude to již po druhé - poprvé to bylo gestapo, rok před koncem války, také si pro něho přišli v noci! Ale co teď?“

Roztřásla ji zimnice, příliv fantastických představ vzrůstal a strach a úzkost ji plně ovládl. Jana však ku podivu nic nepozorovala. V sedm hodin odešla jako obyčejně na fakultu. „Ahoj mami, přijdu až večer kolem osmé!“ - a byla pryč.

Helena zůstala v bytě sama. To, to není možné! Myšlenka honila myšlenku a beznaděj rostla! Odpoledne se však Honza vrátil. Byl jako vždy veselý a sebevědomý. Na chvíli jí spadl kámen se srdce. Už se obávala, že ho na letišti zatkli. Nepozorovala, že by před ní něco tajil, naopak vyprávěl, že jeho cesta byla vyloženě úspěšná. A jako obyčejně nezapomněl na dárky pro Janu a pro ni. To posílilo její důvěru. Řekla mu vše, co se v noci přihodilo. Honza se hlasitě rozesmál - „Kdyby bylo prvního apríla, pokládal bych to za přehnaný kanadský žertík chlapců z kanceláře. Ale tohleto není možné! Jak víš, za dva dny mám letět na Kubu. Finanční manipulace!“ Hlasitě se rozesmál, ona se však dala do pláče. Znal Helenu a za celou dobu, co byli spolu, ji takto viděl plakat poprvé. Snažil se ji uklidnit, ale jeho slova neměla žádný účinek. Skočil k telefonu a vytočil číslo: „Dejte mi kriminální oddělení!“ Jeho hlas jí připadal cizí. „Honzo“ - vykřikla v úzkosti a omdlela.

Probudila se na psychiatrické klinice. Byli k ní velmi pozorní a šetrní. Vše byla jen halucinace. Zřídkaový případ autohypnózy, zafixovaný živým snem a strachem do vědomí. „Doma je vše v nejlepším pořádku“ - ujišťovala ji Jana. „Tatínek podle programu odletěl na Kubu.“ Předepsali jí spačku, musela zůstat na klinice ještě celý týden.

„Jste již docela v pořádku paní Nováková“ - prohlásil primář, když ji propouštěl. „Zůstalo vám něco v podvědomí z těch hrozných zážitků na konci války. Každého z nás to bude provázet po celý život.“

V bytě ji čekala Jana, příbuzní a známí... Ku podivu všichni v černém! „Ne, to není možné, podvedli mě! Zločinci, vrahové!“ - vykřikla a než jí v tom mohli zabránit, vrhla se k psacímu stolku a uchopila telegram. Tentokrát to byla skutečnost! Inženýr Jan Novák zahynul při leteckém neštěstí během cety na Kubu.

B. Houser

Meditace za soumraku
(Sonet - Jáchymov 4.12.76)

Vše je jen chvilkou v moři času
kapička malá zapadá v zemi
čas se jen vlní jak moře klasu
v bublinách myslí pramení.

Tak tančí atomy vesmíru
svůj neklidný maškarní ples
mění se masky, kostýmy
pestrý je ilusí les.

Ač bylas moje včelka malá
nejvroucněji jsi vždy hledala
pravdivé, věčné, nebeské

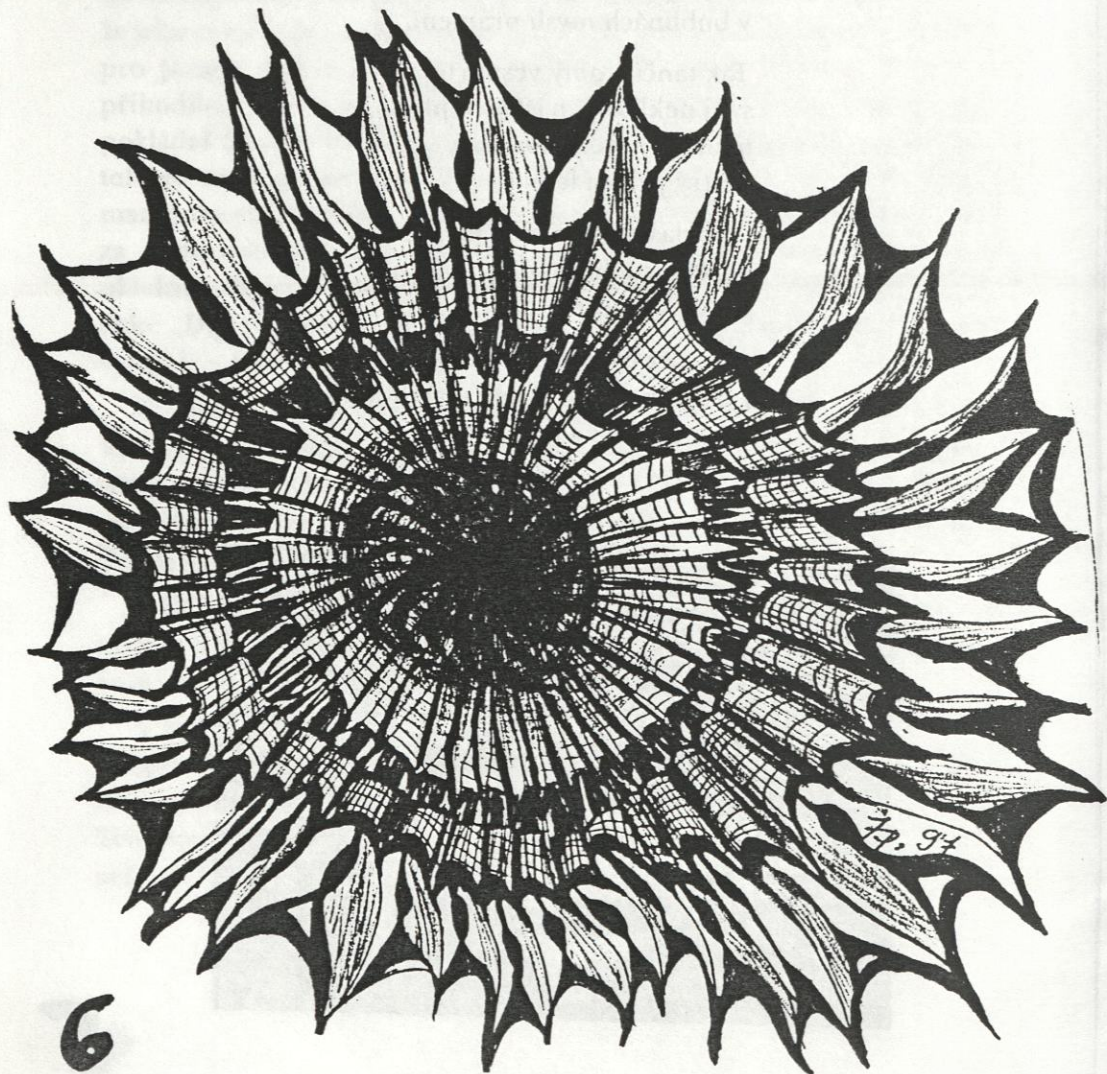
Ach, kéž by jsi mi vstříc se smála
v hodině osudné, kdy matka Mája
svádí poutníka na Cestě.

„Ano, svoboda je asi jen proto svobodou, aby ji ušlechtilý člověk obětoval něčemu, co jej přesahuje. Člověk jen trochu ušlechtilý se prostě nezbaví chomoutu a mlýnského kamene vlastního svědomí - avšak všude, kde člověk slouží lidem, slouží i Bohu. A také bůh člověka je takový - neustále je svými činy a odpovědností vtahován do dolenního světa, z něhož jen hlavou vyčnívá...“

Člověk je člověkem jen mezi lidmi a jeho bohové s ním - neustále tak tkají koberec pro budoucnost, pro děti a děti jejich dětí. Opat měl pravdu. Také Nebešťané měli pravdu a také jeden athénský Sokrates. Gnothi seauton. Poznej sebe sama. A oddej se lásce činorodé, když už nepatříš jen sám sobě!“

Jiří Jobánek: Nefritová brána str. 511
(zkráceno)

Miloš Mikota

VSTŘÍC NOVÉMU ROKU A NOVÉMU VĚKU meditace

Kdysi bylo napsáno: Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. A řekl: Budiž světlo a bylo světlo.

Každý okamžik je novým počátkem. (Říkejme si každý sám pro sebe a věřme tomu:)

I já jsem povolán(a) k tomu, abych byl(a) spoluvůrcem (spoluvůrkyní) **NEJVYŠŠÍHO**. I skrze mne může **ON** tvořit nové nebe i novou zemi.

Jsem živou **duší**.

Jsem částí všeho a vše je ve mně.

Proto pravím každému muži, každé ženě a každému dítěti

„Miluji tě, protože ty a já jedno jsme.“

Otevírám brány svého srdce bezmeznému proudu **Lásky**. Zřím jak zlaté **Světlo** vyzařuje ze středu mého **Bytí** a vše zaplavuje.

Cítím, jak božské vibrace pronikají celou mou bytostí, jak mne obklopují ze všech stran.

Světlem jsem naplněn(a).

Se **Světlem** jsem sjednocen(a).

Sám (sama) jsem **Světlo**.

Vyzařuji **Světlo** do prostoru kolem sebe. Paprsky mého světla splývají s jinými paprsky v jedno.

Všude je jen **Světlo**.

Jsmo jedním velkolepým **Světlem**.

Je to

Světlo Lásky, Světlo Pokoje, Světlo Míru,

Světlo Porozumění!

Kéž se toto **Světlo** rozlévá po celé Zemi, po celé naší Planetě, která je nemocná a na mnoha místech zraňována.

Kéž zazáří **Světlo** i tam, kde dosud panuje tma a nebo přitímí. Kéž toto božské **Světlo** prostoupí všechny bytosti a naplní jejich srdce

Ukázka středověké
iluminace

Poutník 11

Občasník brněnských unitářů

O B S A H

1. J. Plotěná : Úvaha na konci roku..... 1
2. J. Plotěná : Zimní zastavení..... 2
3. B. Houser : Trojí zvonění..... 3
4. B. Houser : Meditace za soumraku..... 5
5. J. Jobánek : Hefritová brána /úryvek/..... 6
6. M. Mikota : Vstříc novému roku /meditace/ 7

Odpovědný redaktor: Rev. Jarmila Plotěná
Redakční rada : Rev. M. Mikota, Dr. B. Houser,
Rev. J. Plotěná

Foto : Dr. M. Škárová
Ilustrace : J. Plotěná

Světlem Lásky a jejich mysl Světlem Porozumění.
Necht' Pokoj a Mír naplní naše vědomí.
Necht' odpuštění rozehvěje i naše srdce.
Necht' Vědomí Jednoty a propojenosti všeho se vším je hojivým
balzámem pro naši duši.
Vizte, jak teplo Lásky rozpouští veškerý nelad, veškerou trýzeň,
jak zaplašuje tmu nevědomosti a vše, co sužuje lidskou duši.
Světlo přináší nový život.
Světlo vítězí - jakož i PRAVDA VÍTEŽÍ
Držme se Světla, Pravdy a Lásky.
Necht' dokonalý soulad naplňuje naše nitro, naše blízké i širší
okolí a všude, kam (v tomto novém roce) přijdeme, necht' působí
naše pozitivní vibrace,
vibrace Pravdy a Lásky,
vibrace Božího Světla.

Tak se staň!

Amen!

Uvítání.

(Věnováno členům nově vstupujícím do náboženské společnosti čes. unitářů.)

*Jej vítá srdcem ruky stisk,
kdo ne pro slávu ani zisk
si vyvolil, by podle síl
svou lásku k naší připojil.*

*Jej vítá bratři, sester sbor,
mu platí pozdrav z božích hor,
od všech, co prošli před námi,
slavní i světu neznámí.*

*Bud' vítán nám co boží host,
je v našich srdcích místa dost,
nám bratrství je posílou
na cestu světlem značenou.*

Norbert F. Čapek, 7. IX. 1940.

